

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2229/2015
16.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Марине Говедарице, чланова већа, у парници тужиоца Н.В. из С.К., чији је пуномоћник Е.В., адвокат из Н.С., против туженог Ц.з.р. д.о.о. Б. из Б., чији је пуномоћник Д.Ј., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2008/15 од 16.09.2015. године, у седници одржаној 16.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2008/15 од 16.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 389/2014 од 30.03.2015. године поништено је решење туженог бр. 010-173 од 10.04.2012. године о отказу уговора о раду бр. 04-102 од 18.03.2010. године (са анексом тог уговора бр. 04-09 од 09.01.2012. године) тужиоцу на пословима сортирача у Откупном центру Н.С. у Профитном центру З.С., те је обавезан тужени да тужиоца врати на рад на његове раније послове или послове који одговарају врсти и степену његове стручне спреме, као и да му накнади трошкове парничног поступка од 142.500,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 2008/15 од 16.09.2015. године одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду. Одлучио је да свака странка сноси своје трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14) Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у ревизији се одређено не указује на неку другу битну повреду одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је радио код туженог на радном месту сортирача по анексу уговора о раду од 09.01.2012. године. Дана 12.03.2012. године дошао је на посао око 6,00 часова и око 09,30 часова је отишао на доручак, када је у просторију где је јео ушао радник који ради на рециклажи и унео пиво од два литра, киселу воду и сок које је ставио у фрижидер. Након што је тужилац доручковао, вратио се на своје радно место, а у просторију је ушао Ђ.Г., кога је радник на рециклажи А. понудио пивом. Ђ.Г. је попио једну чашу пива. Након тога је С.Ј. дошао у просторију где је био тужилац и пронашао отворену флашу пива од два литра испод стола. Позвао је тужиоца, А.Б., Ђ.Г. и П.О. како би утврдио ко је унео флашу пива и пио из ње. С.Ј. је позвао референта за правне послове, који му је рекао да од запослених узме изјаве о предметном догађају, што је он и учинио. Том приликом тужилац није подвргнут алкотестирању ради провере да ли је критичног дана конзумирао алкохол. Дана 23.03.2012. године тужени је сачинио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду због повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине због употребе алкохола у току рада и недоличног и увредљивог понашања према запосленима. У образложењу упозорења навео је да је тужиоца 12.03.2012. године око 12,30 часова пријавио руководилац С.Ј. јер је пронашао у канцеларији, коју запослени користи, пивску флашу од два литра, из које је било испијено две трећине садржаја, а тужилац се осећао на алкохол и том приликом је вређао, хистерично викао и претио другом запосленом, чиме је повредио члан 72. Правилника о раду. Тужилац је упозорење преузео, али је одбио да потпише његов пријем. Дана 02.04.2012. године тужилац се изјаснио на упозорење, тако што је оспорио у целисти наводе садржане у њему. Оспореним решењем туженог од 10.04.2012. године тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине који се огледају у употреби алкохола у току рада, недоличног и увредљивог понашању према запосленима, са позивом на чл. 179. тач. 2. и 3 и 192. Закона о раду и чл. 69, 71, 72 и 74. Правилника о раду туженог. У образложењу отказног решења су наведене повреде радне обавезе које су наведене и у упозорењу о отказу уговора о раду. Тужени је 17.04.2012. године сачинио службену белешку у којој је констатовао да је тужилац одбио да преузме решење о отказу уговора о раду.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право.

Чланом 179. тач. 2. и 3. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05...) предвиђено је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду и ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Чланови 69. и 71. Правилника о раду туженог садрже готово идентичне одредбе, док су чланом 72. овог Правилника наведене повреде радне обавезе због којих послодавац може запосленом да откаже уговор о раду, међу којима су и следеће повреде: насилничко, недолично или увредљиво понашање према претпостављенима, запосленима и странкама и долазак на рад под дејством алкохола и других опојних средстава и употреба истих у току рада.

У конкретном случају, у поступку пред судовима није доказано да је тужилац учинио повреде радних обавеза које су му оспореним решењем стављене на терет. Наиме, тужени (на коме је терет доказивања постојања повреда радних обавеза које су тужиоцу стављене на терет и његове кривице) није пружио несумњиве доказе да је тужилац починио повреде радних обавеза и радне дисциплине које се огледају у употреби алкохола у току рада и недолично или увредљивом понашању према запосленом, које су квалификоване као повреде предвиђене чланом 72. Правилника туженог, па и по схватању овог суда, није наступио основ за престанак радног односа тужиоца отказом уговора о раду на основу члана 179. тач. 2. и 3. Закона о раду, што решење о отказу уговора о раду чини незаконитим, па је као такво правилно и поништено.

Незаконитост решења о отказу уговора о раду тужиоцу и тиме његовог престанка радног односа код туженог, има за последицу враћање на рад код туженог применом члана 191. став 1. Закона о раду, па је у овом делу тужбеног захтева правилно одлучено.

Наводима ревизија се побија утврђено чињенично стање, па их Врховни касациони суд није испитивао, будући да се утврђено чињенично стање ревизијом не може побијати у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**